

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Niekam nebūkite ką nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę

Brangūs broliai ir seserys Kristuje, popiežius Pranciškus kviečia nuolat klausti savęs, ką darome, kokias pastangas dedame, kokiais būdais siekiame geriau pažinti Kristų. Ar skaitome ir medituojame Šv. Raštą, ar studijuojame katekizimą, ar priimame sakramentus?

Taigi ką darome, kad tikėjimas vadovautų mūsų gyvenimui? Kartu klausime, ar nesijaučiame veidmainiais, kaip žydų tautos tikinčiųjų elitas – Rašto aiškintojai ir fariziejai, kuriems Jėzus priekaištavo: „Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! <...> jūs iš paviršiaus atrodo žmonėms teisūs, o viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo“ (Mt 23, 27-28). „Jūs duodate dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, o pamirštate, kas svarbiausia Įstatyme, – teisingumą, gailestingumą ir ištikimybę“ (Mt 23, 23).

Šv. Raštas moko neveidmainiauti, nepataikauti blogiui, drąsiai išpėti matant nusikaltimą darantį. Jeigu „tu nekalbėsi, kad išpėtumei nedorėlį mesti savo kelią, tuomet tas nedorėlis tikrai mirs dėl savo kaltės, tačiau jo kraujo pareikalaušiu iš tavo rankos“ (Ez 33, 8), – taip kalbėjo Viešpats pranašui Ezechieliui, taip jis moko ir mus. Mato Evangelijoje Jėzus sako savo mokiniams: „Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. <...> O jeigu nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du <...>. Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk Bažnyčiai“ (Mt 18, 15-17). Kitaip tariant, Viešpats reikalauja ne aklos meilės artimui, ne atleidimo jo blogiems darbams, bet jausti pareigą sudrausti pikta darantį, perspėti klystantį ir pačiam rodyti gerų darbų pavyzdį. Kartu Jėzus moko laipsniškai, atkakliai gelbėti artimąjį iš paklydimų, tik išbandžius visas priemones, „tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas“ (Mt 18, 17), nes tais laikais pagonimis ir muitininkais buvo laikomi bedieviai, kuriems dėl jų stambeldystės, amoralumo, daromų neteisybų buvo grasinama Dievo teismu bei žūtimi.

Tikėjimo kelyje ypač didelė atsakomybė tenka tėvams. Deja, šiais laikais dauguma tėvų stengiasi uždirbti daug pinigų, jų meilė vaikams baigiasi tuo, kad tenkina savo vaikų materialuosius poreikius, vis didėjančius metams bėgant. Nesirūpinimas vaikų dvasiniais reikalais, vien pataikavimas įgeidžiams gali baigtis tragiškai. Laiku neįspėję klystančių vaikų,

jiems nusikaltus tėvai dažniausia griebiasi smurto. Vaikas, pripratęs prie lengvo gyvenimo, arba išsiveidęs pabėga iš namų, arba pradeda keršyti, arba užsisiklėndžia savyje, ugdo neapykantą tėvams, aplinkiniams, ir anksčiau ar vėliau įvyksta nepataisoma klaida.

Tačiau ne tik tėvai turi rūpintis vaikų doru elgesiu, apie tai mes kiekvienas turime kalbėtis su savo draugais, artimaisiais, kaimynais: būtina išpėti draugą, kai šis per daug pamėgsta taurelę, kai nėra ištikimas šeimai, kai apkalbomis juodina kitą, sukeldamas nesantaiką ir intrigas. Mes neturime pykti, kai esame teisingai išpėjami. Klausydami patarimų, kartu turime būti budrūs, nes gali atsitikti, kad juos taria šėtonas, kurio tikslas – žudyti sielas. Blogiui labai sunku atsispirti, kartais atrodo, kad nusižengimas ne toks jau blogas, tačiau mažų blogybių nėra. Dievas kiekvienam žmogui suteikia gėrio pradus. Blogio daigai dygsta pamažu: kažkas pirmą kartą pasiūlė išgerti taurelę, parūkyti „žolę“, nueiti į lošimo namus ir t.t. Kiekvieną kartą sakoma: „Nebijok, nuo vieno karto nieko blogo neatsitiks“. Tas „vienas kartas“ gali įsikeroti, užvaldyti žmogų, ir tada jau būna sunku sustoti.

Apaštalas Paulius kviečia tarpusavio meilei: „Niekam nebūkite ką nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę“ (Rom 13, 8). Tik meilė gali išgelbėti žmogų nuo pražūties. Toliau apaštalas Paulius rašo: „Juk įsakymai: *Nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, negeisk* ir kiti gali būti sutraukti į tą vieną posakį: *Mylėk savo artimą kaip save patį*. Meilė nedaro nieko pikta artimui“ (Rom 13, 9-10). Taigi mylintis žmogus negali niekam bloga linkėti, duoti blogą patarimą. Jėzus visada kvietė ir šiandien kviečia bendrai maldai, nes tik tada galima tikėtis, kad Dievas padės: „Jeigu kas iš jūsų susitaręs žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks“ (Mt 18, 19).

Popiežius Pranciškus kviečia klausti savęs, ar esu atviras Šventosios Dvasios veikimui, ar prašau, kad ji man suteiktų savo šviesą, mane paskatintų daugiau dėmesio skirti Dievui? Kiekvieną dieną turime melsti, kad Šventoji Dvasia atvertų mano širdį Dievo žodžiui, kad ji būtų atvira gėriui ir Dievo grožiui.

Tad visi kartu prašykime, kad Dievo meilė aplankytų kiekvieną iš mūsų, mūsų

šeimas, artimuosius ir tuos, kurie klaidžioja patamsiuose. Prašykime Jo kantrybės, meilės ir nuolankumo auklėjant jaunąją kartą, sudraudžiant blogą darantį. Svarbiausia atsiminkime, kad žmonės į tiesą turime vesti ne tik pamokymais, bet ir savo geru pavyzdžiu, kaip tai darė Jėzus.

Popiežiaus Pranciškaus malda Šventajai šeimai

Jėzau, Marija ir Juozapai, jumyse kontempliuojame tikrosios meilės spindesį ir į jus pasitikėdami kreipiamės.

Šventoji Nazareto šeima, padaryk, kad ir mūsų šeimos būtų bendrystės ir maldos vietos, Evangelijos mokyklos, mažos namų Bažnyčios.

Šventoji Nazareto šeima, šeimos niekada tenebūna smurto, svetimumo ir nesantaikos; kas buvo sužeistas ar papiktintas, greitai tesulaukia paguodos ir tepagyja.

Šventoji Nazareto šeima, būsimasis Vyskupų sinodas teatnaujina šeimos šventumo ir neišardomumo suvokimą, tepadedu matyti šeimoje atsispindinčių Dievo sumanymų grožį.

Jėzau, Marija ir Juozapai, išgirskite, išklauskite mūsų maldavimą, Amen.

Dvasiniai skaitiniai
Adolfa Daukšienė

Sielos paslaptis: Ką gali papasakoti tik Ieva? (3)

Kodėl Dievas sukūrė moterį? Kada Dievo kūrinija pasiekė viršūnę? Kai „padrika ir dyka“ žemė pradėjo knibždėti gyvybe, spalvų gausa ir garsais, nutiko stulbinantis dalykas: Dievas sukuria kūrinį, panašų į save – žmogų, Adomą. Tačiau Jis nepatenkintas, kažko trūksta. Ir tas kažkas yra Ieva, moteris, Dievo kūrybos finalas, užbaigtas ne Adomu, bet Ieva – moteriškumu. Ji yra toks Dievo paveikslas, kokiu gali būti tik moteris. Per Ievą Dievas nori papasakoti apie save. Taip atrandame, kad Dievas yra be galo bendraujantis. Jam patinka romantiška draugystė. Jam patinka drauge su mumis dalyvauti įvairiausiuose, be Jo tiesiog neįmanomuose nuotykiuose. Ir dar – Dievas nori mums atidengti grožį, kuris apžavi ir galingai gelbsti.

Į moteriškumo sąvoką pirmiausia telpa bendravimas, santykiai. Iš to sužinome, kad Dievas be galo trokšta ryšio su mumis. Jis ilgisi mūsų. Mes Jam rūpime. Jis turi švelnią širdį. Jis trokšta, kad mes Jį mylėtume. Mums atrodo, kad Dievas stiprus, galingas ir jam nieko nereikia. Tačiau Jis nori būti trokštamas, svarbiausias, nori būti ieškomas ir atrandamas. Pasaulis buvo sukurtas romantiškai meilei, o mes užsikasame darbuose, rūpesčiuose ir tai pamirštame.

Gyvenimas, kuriam esame pašaukti, nėra saugus, jame apstu pavojų, ir tada vienintelė viltis ir pagalba yra Dievas (Ps 20, 2-3; 115, 9-11; 121, 1-2). Dievas nenori būti priedas, lygiai kaip ir moteris. Jis yra esminis ir nori, kad Jo labai reiktų. Ieva

yra esminė, ji gali iškęsti didžiulius sunkumus ir trokšta pasaulį padaryti geresnį.

Mes laikomės įsikibę Dievo sampratos, kad Jis yra geras, mylintis, gailėtingas, ir pamirštame grožį, kuris labai svarbus. Grožis yra Dievo esmė. Dievo sukurtas pasaulis yra pilnas Dievo šlovės pirmiausia per grožį (Iz 6, 3). Mes įpratę viską vertinti per naudingumą. Gamta nėra skirta atlikti kokią nors funkciją. Pirmiausia ji yra graži, ir grožis yra tas gėris, kurio mums daug reikia kasdien. Dievo esmė yra atskleisti šį grožį. Moteris taip pat nori atskleisti grožį ir klausia: „Ar aš tau graži?“ Grožis yra moters esmė. Ji išreiškia grožį būdama tu, kas yra. Kaip ir Dievas išreiškia grožį savo esme.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Misija Moldovoje: areštas. Sloboda Raškovas – kaimas, nuo seno garsėjęs nuoširdžiu žmonių tikėjimu ir tarpusavio meile. Tą kaimą kunigas be galo mylėjo. Tai buvo jo Betanija. Kartais dėl tos meilės „pamiršdavo“ pareigą aplankyti kitas tikinčiųjų bendruomenes. Čia jis rasdavo atgailą ir bent trumpam užsimiršdavo, kad yra nuolat sekamas ir ujamas kaip benamis šunelis. Ten dažnai siūsdavo ir mane katechizuoti bei evangelizuoti žmonių. Iš tikrųjų, retai tenka sutikti tokius uolius ir atsidavusius klausytojus, nuolat alkstančius Dievo žodžio, kokie buvo šio kaimo gyventojai.

Kai eilinį kartą žiemos metu maldos namuose mokiau vaikučius katekizmo, atėjo vienas žmogus ir pasiūlė pamokas vaikams vesti pas jį bute, kaimo gale, nes maldos namuose buvo labai šalta. Aš, nieko blogo nenujausdama, dėkingai sutikau, ir visi būriu patraukėme į jo namus. Tuo metu valdžios buvo toleruojami pokalbiai su tikinčiaisiais maldos namuose, bet griežtai draudžiami už maldos namų, o ypač vaikų mokymas. Šiltame erdyviame kambaryje pasijutome tarsi rojuje. Šeimnininkas maloniai sutiko, kad ir kitą kartą čia susirinktume.

Po pamokos išlydėjusi vaikus, grįžau pas savo šeimnininkę p. Valentina, pas kurią visada apsistodavau. Nespėjau atrakinti durų, kai prie manęs prisistatė du vyrai, pareikalavo dokumentų ir be ceremonijų

pareiškė, kad esu areštuota ir būsiu nubausta už įstatymais draudžiamą vaikų „luošinimą“. Jie išodino mane į čia pat stovėjusią tarnybinių mašiną ir nuvežė į rajoną centrą – Kamenką. Manau, visa tai buvo surežisuota: juk kaime nieko nenuslėpsi, jiems pasitaikė patogus momentas, kad mano šeimnininkė buvo išvykusi, nes jai esant mane areštuoti būtų buvę ne taip paprasta.

Štai aš jau kalinė. Visą dieną mane pralaidė kabinetė. Vienas po kito ėjo „ponai viršinininkai“ ir visi tardė, kaip, kokiu tikslu aš atsiradau Moldovoje, kodėl užsiiminėju draudžiama veikla. Vakare mane nuvežė nakvynei pas vieną „bėdžių“, turbūt valkataujančią. Jo landynė dvokianti, nešvari, lova – baišu pažiūrėti. Jis geraširdiškai pasiūlė: „Čia tik viena lova, aš šia nakt pasėdėsiu, tu pailsėk“. Kadangi buvau pavargusi, visą dieną nevalgiusi, padėkojau ir kaip stoviu, su žieminio paltu ir kepure, išsitiesiau į tą „nuostabią“ gulyklą ir rami, tarsi Viešpaties delnuose, užmigau. „Bėdžius“ lyg angelas sargas atsisėdo nugara į mane ant kažko panašaus į taburetę ir taip budėjo visą naktį, nes kartkartėmis nubusdama mačiau jį tūnantį vis toje pačioje vietoje. Teatlygina jam Viešpats!

Mano šeimnininkė, grįžusi ir sužinojusi apie mano areštą, nieko nelaukusi išskubėjo į Kišiniovą pranešti kunigui. Jos pasakojimu, visą kelią meldėsi į kunigo angelą sargą, kad jį palaikytų namuose –

juk vienas kunigas visai Moldovai ir jį rasti namuose būdavo sunku. Ir stebuklas! Kunigas, nuo pusdienio išsiruošęs vykti į Belcus, jau kelias valandas vargsta prie mašinos, negalėdamas rasti pasimetusio sraigtelio. O sraigtelis tarsi iš po žemės išdygo p. Valentinai atskubėjus, – tai kaip nepadėkosi angelui sargui! Pasitarusi su kunigu, mano šeimnininkė vėl skubėjo namo. Vargšė, ji visą naktį nemiegojo, kai tuo tarpu aš, kalinė, ramiai ilsėjaisi „bėdžiaus pataluose“.

Rytą vėl mane išvedė tardymui. Lauke šlapdriba, oras šaltokas. Žingsniuojau neskubėdama, lydima saugumiečio. Ir štai girdžiu: „Sveika, Marija, malonės pilnoji“, – ryto tyloje galingai aidi malda. Tai mano geroji šeimnininkė, kunigo patarta, su kaimo moterimis bei vaikais atvyko manęs vaduoti. Minia apsupo rajono viršinininko būstą, ir ne jiems nutildyti jų nuoširdų širdies ir lūpų šauksmą! Nebeliko jiems kas bedaryti: kiek patardė šeimnininkę ir nieko kriminalinio neradė, mane atidavė džiūgaujantiems miniai, pateikė „notą“ – per 24 val. palikti Moldovą.

Šeimnininkė uždarė mane ir akytai saugojo nuo saugumiečių akių. Po poros dienų atvažiavo kunigas. Pamatęs, kad aš laisva, visas nušvito ir išsiuntė mane su palydovu į Belcus. Ten pas vieną parapijietį išbuvau porą savaitių „namų arešte“ ir, kadangi manęs niekas neieškojo, vėl pradėjau „sukti ratą“ po Moldovą.

Pilgriminės kelionės išpūdziai

Piligrimė emeritė doc. dr. Vlada Bartosevičienė,
Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos narė

Iš Kryžių kalno su kryžiumi pėsčiomis į Gvadalupe (pabaiga)

Meksikoje 430 km kelionę pėsčiomis su Kryžiumi pas Mariją Gvadalupe pradėjome nuo Verakruzo, vaizdingo uostamiesčio prie Meksikos įlankos. Prie mūsų grupės Meksikoje prisijungė kun.

Vincentas, kuris ne tik kasdien aukojo šv. Mišias, bet ir padėjo nešti kryžių.

Meksikiečiai labai šiltai mus sutiko: ėjome autostrada, lydimi meksikiečių policijos. Meksikoje pajutome gyvą krikš-

čionišką tikėjimą: bažnyčios turi nemažai kunigų ir pilnos žmonių. 11 dienų, dosniai glostomi karštos Meksikos saulės, žygiovome per vietoves, kuriose išlikę senųjų indėnų civilizacijų paminklų, ir gėrėjomės

nuostabia Dievo sukurtos gamtos įvairovės grožybe.

Spalio 31-osios vėlų vakarą pasiekėme savo kelionės tikslą – atėjome pas Mariją Gvadalupe. Gvadalupe bazilikoje suklupome padėkai prie stebuklingojo Mergelės Marijos paveikslo ir dalyvavome iškilmingose Mišiose.

Švč. Mergelės Gvadalupe bazilikoje, garsiausioje Meksikos katalikų šventovėje, kuri stovi Tepejako kalvos papėdėje, kasmet apsilanko iki 20 mln. piligrimų. Ypač daug tikinčiųjų ši šventovė sulaukia gruodžio 9-12 dienomis, kai Meksikos Bažnyčia mini Gvadalupe Motinos apsireiškimų šv. Jonui Didakui (Chuanui Diegui) metines: 1531 metais ant Tepejako kalno Mergelė Marija apsireiškė indėnui Chuanui Diegui, prašydama pasakyti vyskupui, kad pastatytų bažnyčią, ir vėliau kaip prašymo įrodymą paliko Diego apsiauste savo atvaizdą.

Stebuklingas Mergelės atvaizdas Meksikoje

Gvadalupe Motinos paveikslas ir šiaudien laikomas vienu mįslingiausių atvaizdų pasaulio istorijoje. Ant paveikslo audinio nerasta jokių dažų ar teptuko pėdsakų. Žvaigždės ant Dievo Motinos apsiausto išsidėsčiusios taip, kaip jos buvo Meksikos

danguje Švč. Mergelės Marijos pasirodymo momentu. Šiuolaikiais tyrimais nustatyta, kad Marijos vyzdžiuose įamžinta apsiausto su stebuklinguoju atvaizdu pristatymo Meksikos vyskupui scena, kurioje dalyvavo keliolika žmonių (Paul Bade, 2004, Gvadalupe). Ir šiandien, po daugelį metų atliekamų mokslinių tyrimų, visi neturintys išankstinio nusistatymo gali įsitikinti, kad šis atvaizdas sukurtas Dievo (Tarptautinis katalikų evangelizacijos žurnalas "Mylėkime viens kitą", Nr.2, 2014).

Pas Mariją Gvadalupe viešėjome 4 dienas, sėmėmės palaimos iš jos stebuklingojo paveikslo, meldėmės šv. Mišiose dėkodami Dievui už gautas malones, prašydami Viešpaties gailestingumo pasauliui, Tėvynei ir sau. Taip pat apžiūrėjome visame pasaulyje žinomas Meksikos piramides, pabuvojome nacionaliniame antropologijos muziejuje, lankėmės Meksikos miesto senoje katedroje ir garsiaame meksikietišku meno dirbinių turguje.

P. S. Grįžę į Lietuvą piligrimai pradėjo kurti Gvadalupe Dievo Motinos maldos grupes už gyvybę. Tokia maldos grupelė, vadovaujama br. Vincento Tamošausko OFMCap ir palaiminta vyskupo augziliaro Kęstučio Kėvalo, veikia Kauno šv. Vincento Pauliečio (Petrašiūnų) parapijoje. Grupelės

nariai renkasi kiekvieno mėn. 12 dieną į 18 val. aukojamas šv. Mišias, dėkojant ir prašant Gvadalupe Marijos užtarimo bei globos, ypač meldžiantis už negimusius vaikus.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Sutvarkytas Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios šventorius

Rugsėjo 3 d. Kristaus Prisikėlimo parapijoje vyko paminklinės Prisikėlimo bažnyčios aplinkos tvarkymo darbų pabaigtuvės, kurioje dalyvavo J. E. Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ, Kauno arkivyskupijos vyskupas augziliaras Kęstutis Kėvalas, Kauno m. meras Andrius Kupčinskas, mero patarėjas Zenonas Abramavičius bei kiti Kauno miesto savivaldybės atstovai, LR Seimo narė Vincė Vaidevutė Margevičienė, UAB „Autokausta“ direktorius Juozas Kriauciūnas, darbų vykdytojai, projektų vadovai, UAB „Lietuvos kelių statyba“ direktorius Vytautas Babušis, II „E. Miliūno“ studijos architektai, Laboratorinių bandymų centro direktorius Gediminas Kunčinas su centro atstovais, Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, parapijos kunigai bei pastoracinės tarybos nariai ir tie, kurie savo asmenine auka ar konkrečiu darbu prisidėjo tvarkant šios bažnyčios šventorių.

Šią mūsų labai lauktą pabaigtuvių šventę pradėjo Nacionalinio Kauno dramos teatro vadovas aktorius Egidijus

Stancikas, kuris pakvietė susirinkusius priimti ir įvertinti UAB „Autokausta“ atliktą darbą. Pirmiausia E. Stancikas pasiūlė apeiti aplink bažnyčią, pasigrožėti vaizdu, įsijaučiant, jog kiekvienas akmuo mena prasmingą būtį, byloja miesto praeitį.

Apžiūrėjus šventorių, E. Stancikas pakvietė arkivyskupą S. Tamkevičių SJ įteikti atminimo ženklus su grindinio akmeniu tiems žmonėms, kurie daugiausia darbo ir širdies įdėjo vykdydami šį projektą.

Po apdovanojimų padėkos žodį tarė arkivyskupas S. Tamkevičius SJ. Jis padėkojo, visiems klebonams, kurie rūpinosi šios bažnyčios atstatymu, o ypač klebonui mons. Vytautui Grigaravičiui, nes jo rūpesčiu buvo ne tik sparčiai atstatytas bažnyčios pastatas, bet ir pastatyti nauji parapijos namai, sutvarkytas šventorius. Išskirtinį ačiū arkivyskupas tarė buvusiam Kauno merui A. Garbaravičiui ir dabartiniam merui A. Kupčinskui už jų dėmesį ir svarią pagalbą bei palaikymą.

Kauno m. meras A. Kupčinskas papasakojo, kaip buvo gautos lėšos grindinio darbams vykdyti. „Dabar nerimą kelia

Žaliakalnio verslo centro pastatas, kuris nepuošia bažnyčios aplinkos. Verslininkai yra įpareigoti sutvarkyti sieną nuo bažnyčios pusės”, – kalbėjo meras.

Seimo narė V. V. Margevičienė pasiūlydama šiaudien jai tekusia garbe išskelti LR vėliavą, sakydama, kad ją kels ne tik čia

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

susirinkusiųjų vardu, bet ir vardu „Saulės“ gimnazistų, kurie už iškeltą prieš 65 metus trispalvę buvo ištemti į Sibiro lagerius.

UAB „Autokausta“ direktorius Juozas Kriauciūnas dėkojo už parodytą jų imoni pasitikėjimą atliekant tokį atsakingą

darbą, į kurį visi dirbantieji įdėjo savo širdies dalelę. Kaip atminimo dovaną mons. V. Grigaravičiui jis įteikė Gintario Juozo Česiūno iš akmens nukaltą Kristaus skulptūrą „Kančia“.

Baigiantis šventei buvo pakeltos vėliavos: Lietuvos Respublikos vėliavą pakelti buvo pakviesta Lietuvos Seimo narė V. V.

Margevičienė, Kauno miesto vėliavą – Kauno meras A. Kupčinskas, Marijos radijo vėliavą – vyskupas K. Kėvalas.

Reginimo metu grojo Kauno m. pučiamųjų orkestras, vadovaujamas Vidmanto Kijausko.

Po iškilmių mons. V. Grigaravičius visus pabaigtuvių dalyvius pakvietė į agape.

Pastoracinės tarybos narė B. Vasylienė

Švč. Mergelės Marijos Gimimo atlaidai parapijoje

Rugsėjo 14 d., švenčiant Šv. Kryžiaus išaukštėjimo iškilme, parapijoje vyko Švč. M. Marijos Gimimo atlaidai, kuriems vadovavo prel. prof. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS.

Homilijoje prelatas kalbėjo, jog kiekvieno žmogaus atėjimas į pasaulį yra brangus, nes jis yra nepakartojama asmenybė, kurios prasmingą gyvenimą laimina dangus. Buvo valanda, kai į pasaulį atėjo mergelė, kurios vardas Marija. Dievas ją pasirinko savo plano įgyvendinimo dalimi, nes Jo Sūnus Jėzus turėjo ateiti į pasaulį kaip visi žmonės. Mergelės Marijos vardas, jos elgsena, buvimas yra tokia tikrovė, kuri atitiko Viešpaties planą. Ji atėjo į pasaulį, kad pasiliktų ne tik su Jėzumi, bet ir su mumis. Štai kodėl Šventasis popiežius Jonas Paulius II savo herbe pasirinko

kuklų vaizdą: kryžių, o po jo raidė M, kuri reiškia Mergelė Marija.

Pasaulio istorija fiksuojama nuotraukose. Sakoma, kad nedera fotografuoti žmogaus kančios, persunktos skausmu.

Skausmas, kuris buvo apėmęs Mariją po Sūnaus kryžiumi, pasilieka mumyse. Kryžiaus paslaptis yra gyva mūsų vidiniame pasaulyje ne todėl, kad jį visur matome, bet todėl, kad jis primena, ką Kristus padarė dėl kiekvieno iš mūsų. Kryžius – aukos simbolis. Jei Kristus kitaip būtų atlikęs atpirkimo auką, sunku mums būtų įsivaizduoti Dievo meilės ir gailingumo mastą žmonijai. Dėkojame Dievui, kad mūsų tauta liko ištikima kryžiaus simboliui. Sovietmečiu ateistai griovė, naikino kryžius, bet doras lietuvis vėl atstatydavo. Kryžius išliko gyvas, nes ant jo kabojo Išganytojas. Po kryžiumi stovėjusi Marija buvo palikta mums kaip Motina.

Gyvenimas mus dažnai pastato į sunkią padėtį. Tuomet skubame pas Motiną Mariją prašydami užtarimo, kad ji priglautų mus prie Jėzaus Kristaus, kuris pasakė: „Aš esu su jumis iki pasaulio pabaigos“. Taigi Jis pasilieka su mumis visada, Jis veikia mūsų gyvenimus, paguo-

džia, sustiprina ir yra gyvenimo atrama.

Baigdamas homiliją prelatas perskaitė šios progos išvakarėse gimusius posmus: „Po kryžiumi stovėjo Motina, Jos vardas Marija...“

Šv. Mišių metu liturgijoje dalyvavo Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenės nariai, giedojo parapijos Sumos choras, vadovaujamas vargonininko Ramūno Baranausko.

Šv. Mišios baigėsi Švč. Sakramento pagarbinimo procesija.

Po palaiminimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius visus pakvietė į šventorių šventinei agapei. Vasariškai šilti saulės spinduliai, Sumos choristai ir pagyvenusiu žmonių sambūrio senjorai dainomis palaikė gerą nuotaiką, draugišką atmosferą.

Nauja tradicija: Švč. Sakramento procesija – pirmąjį mėnesio sekmadienį po Sumos

Šiais metais, sutvarkius aplinką, siekiant pagyvinti parapijos gyvenimą, paskatinti tikinčiuosius labiau išgyventi Kristaus artumą, nuo rugsėjo mėnesio parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius kaip vieną iš priemonių pasiūlė pirmąjį mėnesio sekmadienį pravesti Švč. Sakramento pagarbinimo procesiją.

Pirmoji procesija įvyko rugsėjo 7 d. po Sumos šv. Mišių, kurioms vadovavo kun. Algirdas Akelaitis. Tiek šv. Mišių išangoje, tiek homilijoje kun. A. Akelaitis kalbėjo apie nuodėmę, kuri yra ne tik lūžis santykių su Dievu, bet ir mūsų santykiuose vienu su kitais. „Mano nuodėmė liečia jus, o jūs – paliečia mane“, – kalbėjo kunigas. Pagal Joną Krikštytoją visas pasaulis daro vieną nuodėmę: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (Jn

1, 29). Komentuodamas sekmadienio Evangeliją, kunigas pabrėžė, jog mūsų santykiai vienas su kitu yra malda, kuri turėtų skambėti tarsi simfonija – darniai, sustyguotai, drauge.

„Šiandien ypatinga diena – eisime procesiją, koja kojon žengdami su Kristumi: *Jėzau, Tu eini ir aš einu paskui Tave!* Procesija padeda išgyventi tą įvykį, kurį švenčiame šv. Mišių metu. Ne tik širdimi, bet ir savo kūnu išreiškiame vienybę su Dievu. Tad dalyvaukime visi, išjaukime Jėzaus artumą per bendrą giesmės maldą, per vienas kito artumą“, – šiais žodžiais kunigas kvietė įsijungti visus į procesiją.

Po šv. Mišių, skambant giesmei, nusidriekė ilga procesija

aplink bažnyčią. Nerudeniškai mėlynas, be menkiausio debesėlio dangus ir vis dar kaitrūs saulės spinduliai tarsi patvirtino kunigo pasakytus žodžius: „Dievas peržengia mūsų blogumą, nuodėmę, mato, tik kas gera, ir vis laimina.“ Tai nuostabu!

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis